

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814202341
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8814202341.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcu R. T. D., D. so sídlom G. X., XXX XX J., W.: XX XXX XXX, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej S. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX Y., právne zastúpená advokátkou JUDr. Martina Fabianová, so sídlom Hencovská 2043, 093 02 Hencovce, o zaplatenie 1.799,04 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 7C/260/2014-237 zo dňa 12. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„Súd žalobu zamietá.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2, § 39, § 528 ods. 2, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 4 ods. 5, § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 z. Z. o bankách, § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. a), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Po rozhodnutí Najvyššieho súdu rozhodol druhoinštančný súd uznesením zo dňa 03.05.2018, sp. zn. 19Co/120/2017-225, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 7C/260/2014-147 z 15.04.2015 a to tak, že zrušil rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vo veci doplnil dokazovanie. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.1991,64 Eur. Z dôvodu nesplnenia si podmienok podľa zmluvy žalovanou, žalobca si uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 1.799,04 Eur. Voči uvedenému nároku vznesla obranu žalovaná z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu ako aj námietku premlčania. Z uvedeného dôvodu sa preto súd prvej inštancie

zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu a námietkou premlčania. Uvedol, že v danom spore žalobca súdu nepreukázal splnenie podmienky platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď nepreukázal, že jeho právny predchodca (banka) zachoval 90 dňovú lehotu pre žalovaného ako lehotu na splnenie dlhu a že následne pohľadávku postúpil. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti právny predchodca vydal dňa 20.05.2013, kde žalovanej oznámil, že nastala mimoriadna splatnosť úveru dňa 17.05.2013 a žalovaná prevzala toto oznámenie dňa 30.05.2013. Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená dňa 27.06.2013, teda pred uplynutím 90 dňovej lehoty podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca nepreukázal, že boli splnené podmienky podľa Zákona o bankách, teda že je v spore aktívne vecne legitimovaným. Vzhľadom na uvedené, keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku D., a.s., na základe postúpenia voči žalovanej, súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu na podanie takejto žaloby, preto sa súd nezaoberal ďalší i dôvodmi obrany.

4. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania priznal v rozsahu 100 %, ktorá mala vo veci plný úspech.

5. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávneho skutkového zistenia a nesprávneho procesného postupu. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že pred postupca pred postúpením pohľadávky dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalobca poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v omeškaní čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaná bola postupcom opakovane vyzývaná na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 20.05.2013 označenou ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ku ktorej pripojil aj kópiu doručky preukazujúcej doručenie tejto výzvy žalovanému. Poukázal na to, že žalovaná bola v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku najneskôr od 21.09.2011 kedy naposledy uhradila titulom úveru platbu a k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 27.06.2013 a v konaní tiež preukázal výzvu na zaplatenie časti peňažného záväzku žalovanej. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaná v čase postúpenia bola napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a k porušeniu bankového tajomstva. Poukázal na ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách v zmysle ktorého si zmluvné strany v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v čl.-I bode 7 Zmluvy, resp. v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchyľne od ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Na podporu svojich tvrdení poukázal aj na rozhodnutia krajských súdov i Ústavného súdu Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené zastával názor, že mu vznikol na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%. Zároveň si vyčíslil trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania.

6. Žalovaná sa k odvolaniu vyjadrila tak, že sa v celom rozsahu stotožnila s rozsudkom súdu prvej inštancie. Mala za to, že súd úplne zistil skutkový stav veci na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, a preto navrhla, aby ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil. Poukázala na to, že v zmysle zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 tohto zákona. Žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy žalovanej po tom, čo bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním jednotlivých už splatných splátok.

7. K vyjadreniu žalovanej sa žalobca vyjadril tak, že navrhol, aby odvolací súd v plnom rozsahu vyhovel odvolaniu.

8. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadrila.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, nesprávnym skutkovým zistením a porušením práva na spravodlivý proces, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

13. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu nevyplýva, že by došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

14. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany

sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

15. Súd prvej inštancie posúdil predmetný vzťah medzi žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom a žalovanou ako vzťah spotrebiteľský, a ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že tento vzťah je vzťahom spotrebiteľským v zmysle právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa. Zmluva o splátkovom úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Zákon o bankách predstavuje lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktorý, čo sa týka inštitútu cesie sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu ohľadom postúpenia úveru z banky na nebankový subjekt, odvolací súd rovnako poukazuje na skutočnosť, že v zmysle uvedeného ustanovenia môže byť predmetom postúpenia iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už: (i) splatnou (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej (ii) písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky (iii) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť kumulatívne splnené už v čase postúpenia pohľadávky.

17. Zo znenia ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že prvá obligatórna podmienka pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je písomná výzva banky, ktorá má byť klientovi banky doručená a napriek tejto písomnej výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní (nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Písomná výzva, ktorá spĺňa vymedzené kritériá je základným a prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca a ani jeho právny predchodca však takýto dôkaz v konaní nepredložil, preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal už prvú obligatórnu podmienku uvedenú v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca síce súdu predložil Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 (č.l. 88), Výzvu k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 19.07.2013 a poštový podací hárok (č.l. 90), avšak z doručeny poštovej zásielky, ktorou bolo žalovanej zasielané právnym predchodcom žalobcu Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (č.l. 88) vyplýva, že toto si žalovaná prevzala až dňa 30.05.2013, pričom prevzatím uvedenej zásielky začala plynúť 15 dňová lehota na splatenie celej pohľadávky. Ako správne už poukázal súd prvej inštancie, Zmluva o postúpení pohľadávky medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená dňa 27.06.2013, teda ešte pred uplynutím zákonom stanovenej lehoty 90 kalendárnych dní.

18. Podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách ďalej vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7 Zákona o bankách) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“

19. Odvolací súd uvádza, že pre splnenie platné postúpenie predmetnej pohľadávky bolo teda, okrem iného, aj dodržanie zákonnej lehoty 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky, čo však v predmetnom prípade naplnené nebolo. Keďže uvedená podmienka je jednou z kumulatívnych podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, a táto podmienky splnená nebola, nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky, čo má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu, čo správne uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení.

20. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Záonné podmienky pre postúpenie pohľadávky splatnej za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy už spomínaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z dôvodu, že tieto skutočnosti v prejednávanej veci preukázané neboli súd prvej inštancie správne dospel k záveru že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby.

21. Odvolací súd ešte záverom zdôrazňuje, že následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka prechádza pre neplatnosť zmluvy.

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).